

A lét homálya

- Ramaty egy idő van. Már hat hete esik New Yorkban.
- Drágám, örülj, hogy élünk! Különben is te ír vagy! Mr. Mc Sherry hozzászokhattál, vagy nem? Tudod az evolúció, nem az erős éli túl, hanem, aki jobban tud alkalmazkodni.
- Ugyan, drágám, Hagyj már a darwinizmussal, ez már a 24. század, ezen már rég túl vagyunk! Hagyd a genetikai babonákat, mert megmosolyogtatsz vele. Ó, drágám, el is felejtettem mondani, hogy a hétvégén a Bermudákra utazom. Világíró találkozó lesz!
- Ó, ne, tényleg? Pont a Bermudákra? Annyi arra a baleset! Mindennaposak a légi vagy a tengeri katasztrófák!
- Megijedt az én racionalista agysebészem?
- Nem, drágám, de tudod, mára csak egy tucat mutáns idealista maradt a világban, akik íróknak hívják magukat, és nem hajlandóak a jelenben élni!
- Ó, egek! Ti, racionalisták, akik elhiszitek, hogy molekuláris szinten máshogy néz ki minden.
- Nem, drágám, tévedsz! Piko szinten vagyunk és csodákra vagyunk képesek!
- Drágám, mi ezt már 6000 éve gyakoroljuk.
- Igen, ti gyakoroljátok, és nem zavar benneteket, hogy ma már senki sem olvas rajtatok kívül!
- Ez igaz, de álmodni jó, és valakinek le kell gyártani a forgatókönyveket is!
- Ugyan már! A számítógépek legyártják helyettetek. Sokkal jobb analógiákat használnak, azok tudják, mi kell nekünk. Senkit nem érdekelnek már az érzelmek. Az olyan elavult antik darab, múzeumban a helye!
- Igaz, drágám, de szerencsére van pár mutáns, aki még őrzi a lángot! Éppen ezért utazom a Bermudákra. Meg a természetes napfény miatt. Tízezer kilométeren belül már csak oda süt a nap, és szükségem van már egy kis természetes D-vitaminra.
- Ugyan már, “természetes”? Mikor felejtet már el ezeket az ósdi fogalmakat! Az elmúlt 200 évben semmi nincs, ami természetes lenne, és ahogy elnézem, elég jól el vagyunk nélküle. Ugye, az emberi agy mindenre képes.
- Erről jut eszembe! Hogy is áll a projected?
- Melyik, drágám?
- Tudod, az a fickó, aki a 20. században hibernáltatta az agyát. Hogy is hívták?
- Dr. Timothy Leary.
- Ó, igen, ő az! Mi újság vele? Megérett, hogy feltámasszátok végre?
- Igen, megkaptuk a szükséges engedélyeket a hatóságoktól. A hétvégén ébresztő!
- Ó, ez igazán izgalmas! Azt halottam, hogy jóval megelőzte a korát.
- Tudtad, hogy a Harvardon azt ajánlotta a diákjainak, hogy dobjanak lizergsavat? Amolyan tudattágító pszichoaktív szer, amit Dr. Hofmann fedezett fel.
- Igen, hogyne! Még én is olvastam Huxleyt gyerekkoromban. Izgalmas lesz majd befűrkészni egy pró agyába. Sajnálom, hogy ma nem születnek ilyen emberek.
- Ugyan már! Rég legéntérképeztük. Bármikor klónozzhatunk egy ugyanolyat.

— Látod, ez az! Kiben bízatsz manapság, ha bárkit klónozzunk. Azt sem tudod, hogy kivel állsz szemben. Tudod, a 20. században élt egy pilóta, aki írt egy könyvet a kis hercegről, aki azt állította, hogy igazán csak a szívével lát az ember.

— Ó, ti írók, örök idealisták maradtok! Mennyien vagytok?

— Tizenketten, drágám, pontosan, mint az apostolok! És most mind együtt repülünk a Bermudákra.

— Apostolok, zodiákus jelek és mindenféle babonák! Remélem, nem zuhan le veletek a repülő, mert akkor vége az idealizmusnak. Tényleg, adtatok le génmintát a klónbankban?

— Nem, drágám! Mi, írók abban hiszünk, hogy az ember egyszeri és megismételhetetlen! Nem hiszünk a klónok világában! Görcsösen ragaszkodunk eredetiségünkhöz, úgy, ahogy Isten megteremtett bennünk!

— Isten? Drágám, ez a szó még legális? Azt hittem, már betiltották, de mindenképpen múzeumban a helye!

— Tudod, Mr. Mc Sherry! Néha nem is tudom, mi vonz engem benned, a vörös fürtjeiden kívül.

— Kitalálhatom? Talán a racionalitásom, amivel leveszek néha a felhődről, ide erre a sárgolyóra, ami pörög velünk!

— Ó, állítsatok meg, ki akarok szállni!

-Drágám, nincs az az Isten, aki ezt megállíthatná. Ezért csak pörögd ki magad!

— Szédületes vagy! Tényleg nem tudom, mit eszem benned!

— Ó, csak ne mondd azt, hogy csak azért vagy velem, mert James Joyce is a családfámon lóg!

— Na jó, félre a tréfával! Kellemes hétvégének nézek elébe, ne rontsd el!

— Dehogy, drágám, eszembe se jutna ilyesmi! Tudod, mennyire szeretlek!

— Szeretlek? Ezt meg honnan vetted? Még soha nem hallottam tőled. Azt hittem, hogy ezt is már rég elrejtetted a kis antik fájlodba.

— Na jó, ne szekálj! Azért néha nekünk is, agyfürkészeknek is megdobban valami a mellkasukban, még ha egy jegesmedve sebességével is.

— Ó, ezt kár volt említened! Gyermekkorom kedvenc állata volt, kár, hogy már egy sem él közöttünk! Tényleg, miért nem klónoztok inkább egy jegesmedvét, mint ezt a sok harcászati droidot.

— Drágám, arra ott van a virtuális valóság. Ha látni akarsz egyet, akkor ugorj be egy VV (virtuális valóság) klubba! Erről jut eszembe! Láttad az reklámunkat az új termékünkről, a Zenit X pró piko szemcsepről? Ez valami nagy dobás lesz!

— Ne haragudj, elkerülte a figyelmemet. Erre az írótalálkozóra koncentráltam. Ha visszajöttem, meghallgatlak róla, de most egy kicsit fáradt és izgatott vagyok, hogy összejövünk a Bermudán, és megmentjük az emberiséget ettől a túlracionalizált marketingvilágtól!

Shawn nevetett, és egy laza csuklómozdulattal leoltotta a lámpát.

— Jó éjszakát!

Mire Shawn felébredt, Maggie már nem volt otthon. Csak egy cetli a konyhapulton. “Klasszikus” - gondolta Shawn, ma már senki nem ír kézzel.

“Drágám, jó munkát! Kellemes hétvégét! Aláírás: a te “szerelmed”, az idealista, aki örökre a tiéd.

Shawn újra elmosolyogta magát. “Szerelmed, örökre” - ezeket a szavakat ma már szintén senki nem használja.

A végletek vonzzák egymást, és lenyomta a kávéfőző gép kapcsoló gombját.

*

— Hello, Mr. Shawn! Hogy van?

— Nem tudom, de vacak az idő, az SZENT.

Majd arra gondolt, hogy vajon a recepciós értette-e a “szent” szót.

Aztán arra, hogy talán jobb is, hogy Maggie elutazott, így teljes erőbedobással befejezheti a Timothy Leary projektet a hétvégén. Már a gondolattól is hevesebben kezdett el verni a szíve, hogy milyen lesz kipróbálni a Lizegsavat a Zenit X pró piko szemcseppel. Itt és most! Nincs többé múlt és jövő! A hallottakat is feltámasztom, mint az a biblia csóka, Jézus.

Hívhatnák Lazarus projektnek is - játszott el a gondolattal. Közben azon mosolygott, hogy mit tesz az ember, ha az állam egyetlen írójával él együtt. Lazarus, micsoda antik történetek. IRÁNY A LABOR! IRÁNY AZ AGY! Mindennapi piko adagunkat add meg nekünk ma “miatyánk” Mr. Hofmann. Ámen! - majd hangosan felröhögött.

Mire beért Raj, az asszisztens srác már mindent előkészített. Raj kellemes fickó volt. Ősei Indiából települtek még a 20. század végén az államokba, amikor még voltak országhatárok. Mindenki programozó vagy matematikus volt a családban. Ő az első, aki a pszichoaktív farmakológia tudomány felé vette az irányt. Szerinte azért, mert megszólították a védikus istenek még gyerekkorában, de szülei szerint ez csak azért történt, mert ötéves korában, amikor egy egész nyarat Goán töltött a dédszüleinél, akik mellesleg már 130 évesek voltak, amely manapság egyáltalán nem számít ritkaságnak, hála a molekuláris nano orvoslásnak. Telemantrázták a fejét valami tratikus világképpel, és a reinkarnációról győzködték, ami később sok pénzébe került családjának, mert Rajnak évekig kellett pszichológushoz járni terápiára, mert éjszakánként felsírt, és mindenféle lényekről fantáziált; többkarú istenek és hasonló “szörnyszülöttekről”, akik igazán nem fértek be a családja ateista világába.

Szóval Raj igazán jó srác és remek elme volt. Nem árulta el senkinek, hogy azok a Hindu istenek még a mai napig meglátogatják időnként az álmaiban. Tudta, hogy Leary professzor is nagy híve volt az ősi keleti vallásoknak. Ezért is érezte privilégiumnak, hogy csatlakozhatott Shawn projectjéhez. Izgatott volt feltámasztani az első elmét, aki rájött, hogy nem egy nyolcvanéves zakkant testet, hanem annak agyát kell hibernálni. Ott van mindennek a

kulcsa! A kulcs, ami mindent nyit, az emberi agy! Egy csodás és eddig kifürkészhetetlen emberi szerkezet. Egy csonthüvelybe zárva. Aminek a 20. századi ember is csak a 7%-át használta a legjobb esetben. A mai ember pedig annak a felét sem. Hisz azt gondolják, hogy megteszik helyettük a számítógépek. A mi dolgunk csak az álmodás, az álmokat pedig előállítja helyettünk a marketingosztály, csak el kell csípni a fonalat, hátra dőlni, kikapcs-bekapcs és ennyi az egész.

Boldoggá tette a gondolat, hogy részese lehet ennek a kísérletnek, úgy érezte, ez lesz a 24. század Holdra szállása. Neil Armstrong szavai lebegett lelki szemei előtt: *“Kis lépés az embernek, de nagy lépés az emberiségnek!”* Ő ebben a meggyőződésben hitt. Raj nem csak értelmes, de végtelenül hiú is volt. Mióta eszébe jutta, mindig csak a legújabb divat és trend szerint öltözködött, amit a marketingosztály tervezett az elit számára. Gardróbját negyedévente lecserélte. Nem zavarta, hogy ma már mindent robotok állítanak elő. Nem kell munkát adni a tömegeknek. Nem azért váltott színeket ingjeiben, öltönyében, cipőiben, egyszerűen csak rajongott a változatosságért, hogy talán egy kicsit szégyellhette volna a konzumruhákat, amiket a képzetlen, semmire sem használható tömegek hordtak. Ő így hirdette: Figyeljetek! Én más vagyok, mint ti! Nem egyszerű program vagy programozó! Nem vagyok a szüleim, nem vagyok szürke eminenciás! Agyfűrkész vagyok, és ettől még erősebb boldogságot érzett!

Egyszer megkérdezte Shawnt, (akit titokban istenként tisztelt) miért pont őt választotta asszisztensének. Ő csak annyit mondott: „A változatosság az élet súlya!”, amit akkor ő nem is igazán értett, mire gondol a professzor. Talán a ruháira, bőrszínére, de nem firtatta, félt visszakérdezni, nem akart értetlennek látszani. Szóval leült a gépek mögé, és csak várta, hogy elkezdődjen a nagy project. Érezte, ez nagy durranás lesz! Legálabb olyan, mint az első Holdra szállás. A Marsi expedíció, vagy amikor az Artúr C. Clark elhagyta a Naprendszer. Most az agyba hatolunk. Nincsenek többé határok! Sem földrajzi, sem fizikai, de még gondolati síkon sem. „Összekötjük a valaha élt két legnagyobb gondolkodó agyhullámain.” Már a gondolattól is kirázta a hideg. Biztos volt a kísérlet sikerében. Már látta maga előtt Shawn professzor Nobel-díját, és micsoda dicsőség, hogy tagja lehet ennek a csapatnak. Ez ám az avantgárd!

A gépek beállítva, Leary agya megfelelő hőmérsékleten a hibernáló készüléken, a milliányi vezetékta pasz mind a helyén. Minden kilövése vár. Csak a prof hiányzik, de ő is hamarosan itt lesz.

*

Maggie boldogan csatolta be magát. Féktelen öröm lett rajta úrrá, hogy egy egész hétvégét együtt tölthet azzal a tizenegy emberrel, akiket csak virtuálisan tekinthetett barátjának. Az összes még élő idealistával, akik még nem szégyellték, hogy vannak saját érzéseik, érzelmeik és ezt nem szégyellték megosztani másokkal sem. Feltették a világhálóra, könyveket már csak múzeumokban őriznek, de oda is csak alsó tagozatos gyermekek járnak, köteleességtudatból.

Az emberek 99%-a mára már olvasni sem tud. Kizárólag képekben képesek gondolkodni, függővé váltak a virtuális valóságtól. Maggie kényelmesen élt férje, Shawn mellett, aki az egyik, ha nem leggazdagabb pszicho farmakutató agyfürkész volt a világon.

A hajtóművek felbőgtek. A gép megremegett, és készen állt a startra. Maggie-nek most eszébe jutott, hogy programozó szülei mennyire ellenezték, hogy irodalmat tanuljon. Mondván, egy halott szakmából nem lehet megélni. Az csak egy hobbi. Az irodalmárok mára kihálásra ítélt csodabogarak, egy veszélyeztetett faj. Maggie hálás volt Shawnnak. Örült, hogy megismerkedtek anno. Igazán kényelmes életet élt mellette. Nem kellett aggódnia az anyagiak miatt. Bár erről sohasem beszélgettek, Maggie nem akarta túlömlengeni háláját, és soha nem is várt túlradó érzelmi hullámokat. Túl elfoglalt volt a kis részecskéivel.

A gép elhagyta a kifutópályát. Maggie nem először repült a Bermudákra, bár sokat hallott a légi és vízi szerencsétlenségekről, számára azok csak konspirációs elméletek voltak. Ő a sorsban hitt, bár babonás volt, de egy cseppet sem rémült meg, hogy pont péntek 13-án repül. Érzéseit felülmúlta a rá váró természetes D-vitamin forrás és a “Holt költők társasága”, ahogy ők hívtak saját magukat egymás között.

A repülőút nem volt egy óra. Filmezni nem akart, VV szemüveget nem kért, eltelt a felhők feletti tiszta égbolt látványával és az alattuk összefüggő esőfelhők paplanával. Tudta, ez csak Bermuda közelében fog kitisztulni.

*

— Hello Raj! Hogy van!

— Ó Shawn, öröm önt látni! Kicsit silány az idő!

— Uram, ahova ön utazik, ott olyan a klíma, mint a paradicsomban.

Shawn elmosolyodott

“PARADICSOM” szót e jelentésében csak Maggie-től hallottam, és ezzel egy kellemes meleg áramlat futott át rajtam.

— Készen állsz, Raj?

— Soha jobban uram! Minden előkészítve, ahogy kérte.

— Amint bejutok Timothy professzor agyába, 10 százalékonként kérek egy cseppet a Zenit X pró cseppekből. Reméljük, találunk valami újat. Az öreg prof tudatalattijában, ami további kutatásainkat segíti.

— Így legyen, uram!

— Így lesz, Raj, biztos vagyok benne.

—Tim nagy kópé volt, tudta, hogy mit tesz. Nem véletlen, hogy ránk bízta az agyát. Hihetetlen, de ma feltörjük azt a kókuszdiót!

Megint Maggie jutott eszébe. Pálmafák, napsütés, Bermuda, ahol ő maga soha nem járt. Érdekes, gondolta. Eddig soha nem jutott eszébe felesége, míg a laborban dolgozott. Most különös érzés öntötte el.

*

A gép hajtóműve halkán szelte a mérföldeket. A benne lévő kerozin fénycsóvája lenyűgözte Maggie-t, már nem bánta meg, hogy nem proton meghajtású gépre vett jegyet. Erre az írótalálkozóra mindannyian egy antik darabbal akartak érkezni. A fosszilis energiahordozó utolsó fecskéjével. Úgy érezték, hogy egy ilyen őstörténeti találkozóra így dukál. Hisz magukat is antik márványba záródott fossziliáknak tekintették. Egy letűnt kor lenyomatainak. Megbeszélték, hogy ugyanazon a gépen repülnek, de csak Bermudán adják fel kilétüket.

Ekkor hirtelen rázkódást érzett, a gép törzse megremegett, hirtelen zuhanni kezdett, az oxigénmaszkok kihulltak tartó hüvelyükből, és egy pillanat alatt kitört a pánik. Érezték, hogy a pilóta már nem ura a helyzetnek. Maggie pulzusa magasra szökött, szíve hangosan dobogott, a torkában érezte, és sikoltani sem tudott. Majd hirtelen egy Zen buddhista szerzetes nyugalma tört rá. Mindig is imádta a Zen órákat. Lenyűgözőnek találta tömör és lényegre törő mondanivalójukat. *Nincs semmi baj.* Mantrázta. Zuhanó repülön nincs ateista, gép már csak pár száz lábra volt a becsapódástól, amikor Maggie elveszítette a kapcsolatát a külvilággal. Szemei előtt pörögni kezdtek élete egészének apró mozzanatai. Az anyaméh langyos magzatvizétől villantak be a képkockák az utolsó pillanatig. Ez nem virtuális valóság-döbrent rá. Ez az életem, és most minden kiderül. Ott zuhant, és érezte, hamarosan meglesi a választ, amire mindenki vágyik az életében. Eszébe jutott az egyetlen vitája férjével az együtt töltött 7 év alatt, amikor arról próbálta meggyőzni, hogy az univerzumban nem csak törvényszerűségek, de törvényszerűségek hiánya is létezik. Amíg ezt nem képes felfogni az emberiség, addig nem érti, és nem tudja felfogni az emberi lélek problémáit. Ez most itt, a Bermudánál, az óceánba csapódva bizonyosságra lel. Majd hirtelen megszakadt a film.

*

— Oké Raj, kezdetjük! Akkor, ahogy felkészültünk. Kérem, figyelje a monitorokat, ha improvizálni kell, a legjobb belátása szerint tegye azt. Akkor start. Kérem, kapcsoljon rá!

Shawn érezte, ahogy elernyednek végtagjai. Imádta, ahogy ellazítja a Zenit x pró, és lekapcsolja az agyát a test nehéz béklyóiról. Az agy levált a külső érzékszerveiről. Olyan érzés töltötte el, mintha visszabújt volna az anyaméhbe. A következő pillanatban már Tim professzor idegpályáin korcsolyázott. Lenyűgözte a látvány. Még soha nem járt olyan agyban, ami 10% feletti kapacitással működött. Az alexandriai könyvtár jutott az eszébe és Maggie, a könyvtáros lány, akit 23 évesen, rögtön az egyetem után ismert meg. És akkor begyúltak a neuronrakéták. Hihetetlen tudás tárháza nyílt meg egy pillanat alatt. Érezte, hogy ez az agy kombó most valami teljében más. Egy olyan határt lépett át, amit még senki a civilizáció során. A virtuális valóság egy pillanat alatt gyerekjátékká esett szét. Megérezte, hogy itt és most bármire képes. Mindenre megkaphatja a választ, amire rá tud

kérdezni. Ez volt a leglenyűgözőbb az egészben. Ekkor döbbsent rá, hogy mindenre van válasz az agyunkban. Egy több millió éves organikus génelekezet halmozódott fel kettejük agyában. Csak a megfelelő fiókokat kell kihúzni. Milliárdnyi kérdés torlódott fel benne, de érezte, hogy ez nem fog menni. Így elkezdett válaszokat rögzíteni, a Zenit X pró piko molekuláris adatrögzítői falták az információt. Milliárdnyi fájl gyűjtötte az adatokat, mint szorgos kis méhecské. Ő pedig, mint egy anya méhkirálynő nem telt be a látvánnyal. Az út végtelennek tűnt, a neuronok sebessége lenyűgöző volt, mert megszólalt egy dal refrénje a fejében; *„aki a fénnel is gyorsabban halad, az örökre a jövőben marad.”*

*

Hirtelen csend és egy féhéren izzó acélcső látványa terült elé. Maggie nem érezte a testét. Sőt igazából semmit nem érzett. Olyan volt, mintha lénye csak egy energiahullám lenne, ami minden irányba egy megmagyarázhatatlan ritmusra rezeg. De most mintha egy vákuum szippantotta volna be a féhéren izzó csőbe, ami nem is fehér volt, inkább átlátszó. Spirálisnak tűnt, bár nem tudta, hol van, lent vagy fent, igazából semmilyen irány nem létezett. Időnként (de ez sem jó kifejezés, mert tulajdonképpen idő sem létezett) a száguldás megtorpant, mintha egy láthatatlan erő azt parancsolná: Nézz körül! Csak egy illúzió a létezés. Gondolhatta volna, de ez a hullám, ami magával ragadta, a gondolatnál is gyorsabban haladt. Aztán egy újabb megtorpanás, amelyben az Androméda kódot vélte felfedezni. Aztán egy újabb, egy fekete lyuk, egy féregjárat, és szép sorban a kozmosz minden apró csodája. Majd egy hatalmas sötét űr. Mivel időt nem érzékelt, azt sem érzékelt, meddig tartott az őt körülvevő fénytelenység. S ekkor egy újabb torpanás, és Shawnt látta maga előtt, ahogy Zenit X pró piko szemcseppjei segítségével gyűjti a válaszokat. Ekkor döbbsent rá, hogy Timothy Leary professzor neuronpályáján landolt. Ilyenkor jön rá, hogy Tesla igazat állított. Aki meg akarja ismerni az univerzumot, annak az energiahullámokat kell megismernie. Minden összekapcsolódik vagy összekapcsolható. A dolgok állása csakis az energiamezők rezgésszámától függ, és e rezgések tárháza végtelen.

Maggie ráeszmélt, hogy egész léte ott rezeg összekötve Shawn idegpályáival. Bármelyik fiókot kihúzhatta volna. Shawn bármelyik neuronját meglövegolhatta volna. Shawn agya ott feküdt, mint egy nyitott könyv. Shawnnak nem voltak többé titkai. De ő, az idealista író nem érezte túl etikusnak, hogy bármelyik fiókot is kinyissa. Írt egy kézzel írt cetlit, amit ráragasztott egy Zenit X pró piko szemcsepp méhecske tappancsára, amit az rögtön egy fájlsekreénybe zárt. Viszlát Shawn. Dűnnyögte maga elé.

*

6:30

Egyre hangosabb az ébresztőóra csörgése. Shawn lecsapta az órát. Átölelte Maggie-t

— Mikor indul a géped, drágám?

— Két óra múlva.

— Furcsát álmodtam - mondta Shawn. — Ha hazaérsz a Bermudákról, elmésélem. Gyere, van még időnk egy kávéra!